



Arrest

nr. 106 521 van 9 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 december 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}). Deze beslissingen werden aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CASSIERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 augustus 2010 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 27 april 2012 weigerde het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 22 mei 2012 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen.

Bij arrest nr. 87 045 weigerde de Raad, op 6 september 2012, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 14 september 2012 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen.

Op 19 december 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 27 december 2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 31.08.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.04.2012 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 10.09.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 19.12.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS en de RVV een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene ter staving van deze vluchtmotieven enkele documenten voorlegt: een uitprint van een ingescande verklaring van S. K. U. H., een uitprint van een ingescande brief van S. K. U. H. aan een krant, een uitprint van een ingescand 'First Information Report' en een uitprint van een ingescand krantenartikel. Overwegende dat het hier niet gaat om originele documenten en deze bijgevolg niet op een adequate manier beoordeeld kunnen worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene tevens een lidkaart van het ISO voorlegt. Overwegende dat deze lidkaart uitgegeven werd op 04.06.2008 en betrokkene deze reeds had kunnen voorleggen bij zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij deze lidkaart reeds vroeger in België in zijn bezit had, maar niet voorlegde bij zijn vorige asielaanvraag omdat hij ze niet terugvond tussen zijn documenten. Overwegende dat betrokkene geen bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat het CGVS bij betrokkene's vorige asielaanvraag bovendien oordeelde dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen, hetgeen volgens het CGVS in casu niet het geval is. Overwegende dat het CGVS verder oordeelde dat Pakistan bekend staat voor de grote beschikbaarheid aan valse of vervalste documenten. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dit is thans de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 25.05.2012 en 20.09.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), alsook machtsoverschrijding. In zijn tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet in het licht van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Hij voert ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker licht zijn eerste middel toe als volgt:

"1. Algemeen

Art. 51/8 Vw. bepaalt dat de Minister, of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in art. 48/3 Vw., of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 Vw. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu heeft verwerende partij art. 51/8 Vw. geschonden door in de bestreden beslissing haar bevoegdheid te buiten te gaan.

In de bestreden beslissing toetst verwerende partij de nieuwe gegevens die door verzoeker werden aangereikt als volgt:

"[...]

Overwegende dat het hier niet gaat om originele documenten en deze bijgevolg niet op een adequate manier beoordeeld kunnen worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan.

(...)

Overwegende dat het CGVS bij betrokkenes vorige asielaanvraag bovendien oordeelde dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen, hetgeen volgens het CGVS in casu niet het geval is. Overwegende dat het CGVS verder oordeelde dat Pakistan bekend staat voor de grote beschikbaarheid aan valse of vervalste documenten. (...)"

Voor wat drie van de vier door verzoeker voorgelegde documenten (kopie van een First Information Report, brief van S. K. U. en het krantenartikel) betreft doet verwerende partij in de bestreden beslissing dus geen onderzoek naar hun 'nieuw' karakter, doch wel naar hun 'bewijskracht'.

Verwerende partij verwierp deze drie gegevens, en baseerde zich daarbij op volgende overwegingen:

- de voorgelegde documenten zijn niet de originele documenten, maar een kopie;*
- de bewijskracht van deze documenten is aangetast omdat het CGVS reeds eerder de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig bevond;*
- in Pakistan zijn eenvoudig valse documenten te verkrijgen.*

Door deze handelwijze heeft verwerende partij art. 51/8 Vw. geschonden .

De bevoegdheid die art. 51/8 Vw. aan verwerende partij toekent beperkt zich immers tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in art. 48/3 Vw., of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in art. 48/4 Vw.

Verwerende partij mag niet zelf oordelen over de geloofwaardigheid of de bewijskracht van de stukken die in het kader van een nieuwe asielaanvraag werden voorgebracht. Doet zij dat wel dan overschrijdt zij de bevoegdheid die de wetgever haar toekende in art. 51/8 Vw.

De beperkte beoordelingsbevoegdheid van art. 51/8 Vw. wordt miskend wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken weigert een nieuwe asielaanvraag in aanmerking te nemen omdat de nieuw aangehaalde elementen volgens haar niet genoegzaam zouden bewezen zijn door de aangebrachte stukken.

Omdat verwerende partij in de bestreden beslissing voor drie van de vier aangebrachte gegevens enkel verwijst naar de 'bewijskracht' en 'geloofwaardigheid' van die documenten, schond zij art. 51/8 Vw.

2. De door verwerende partij gehanteerde interpretatie

In haar nota met opmerkingen meent verwerende partij dat zij wel degelijk een onderzoeksbevoegdheid heeft m.b.t. de 'bewijskracht' van de voorgelegde gegevens.

Zo beweert verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de door verzoeker voorgelegde gegevens "allereerst moeten toelaten aan te tonen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in art. 48/3 Vw., of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Wanneer dit niet mogelijk is, aangezien de bewijskracht dit niet toe laat, kunnen zij niet als nieuwe gegevens conform art. 57/8 (sic) van de Vreemdelingenwet worden beschouwd."

Om twee redenen is dit een manifest onjuiste interpretatie van art. 51/8 Vw.:

- enerzijds gelet op de bevoegdheidsverdeling die de wetgever voor ogen had;
- anderzijds gelet op de definitie die de wetgever zelf voor het begrip 'nieuwe gegevens' hanteert.

Wat vooreerst de bevoegdheidsverdeling betreft gaat verwerende partij er ten onrechte van uit dat zij enige onderzoeksbevoegdheid naar de 'noodzaak tot bescherming' heeft.

Enkel het CGVS beschikt de iure en de facto over de onderzoeksbevoegdheid met betrekking tot de noodzaak tot bescherming.

De werkelijke bevoegdheidsverdeling die de wetgever voor ogen had kan worden afgeleid uit de parlementaire voorbereiding n.a.v. de wet van 15 september 2006, waarbij art. 51/8 Vw. een laatste keer werd gewijzigd.

In het kader van voormelde wetwijziging werden in de Kamercommissie voor Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt vele vragen om verduidelijking gesteld i.v.m. de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken bij herhaalde asielaanvragen.

De heer ROOSEMONT, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde het volgende inzake de 'veelvoudige asielaanvragen':

"[...]"

De toenmalig vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, de heer Patrick DEWAELE, gaf ook een verduidelijking inzake de precieze bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken:

"Inzake de vernieuwde asielprocedure wordt verduidelijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in drie gevallen bevoegd blijft om een beslissing te nemen in het kader van een asielverzoek. Het betreft drie gevallen waar de vreemdeling, om evidente redenen, geen toegang krijgt tot de eigenlijke asielprocedure omdat: België overeenkomstig de vigerende reglementering (de zogenaamde «conventie van Dublin») niet bevoegd is om het asielverzoek te behandelen;

de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde; de vreemdeling, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, geen nieuwe elementen aanbrengt.

Nieuwe elementen zijn in de zin van de Vreemdelingenwet elementen die betrokken vreemdeling niet kon aanbrengen voor het beëindigen van de vorige asielprocedure. "

M.a.w. blijkt uit de parlementaire voorbereiding n.a.v. de laatste wijziging van art. 51/8 Vw. dat het geenszins de bedoeling van de wetgever was om de Dienst Vreemdelingenzaken toe te staan om ook een onderzoek naar de 'bewijskracht' van de voorgebrachte nieuwe elementen te doen.

Verder antwoordde de toenmalig vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken nog:

"Wel voorziet het wetsontwerp dat de Commissaris-generaal een aanvraag die onontvankelijk is, bij voorrang behandelt. Dit systeem is logisch omdat over aanvragen die - omdat zij bijvoorbeeld bedrieglijk of kennelijk ongegrond zijn - geen kans maken, onmiddellijk beslist dient te worden. "

Wanneer dus bij een herhaalde asielaanvraag nieuwe elementen worden aangebracht die 'kennelijk ongegrond' zijn, bijvoorbeeld doordat hun bewijskracht gering is, blijft het CGVS bevoegd om de aanvraag onontvankelijk te verklaren wegens 'kennelijke ongegrondheid'.

Er werden bovendien nog twee amendementen ingediend (amendement nr. 73 van mevrouw Lanjri en amendement nr. 29 van de heer Dreze en mevrouw Nagy) die ertoe strekten om het CGVS te belasten met de taak van het verifiëren of er nieuwe elementen zijn bij een herhaald asielverzoek.

De toenmalig vice-eerste minister en minister van Financiën achtte die amendementen evenwel overbodig:

"[...] "

De toenmalig vice-eerste minister en minister van Financiën verzette zich dus tegen de amendementen, doch benadrukte nogmaals dat de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van art. 51/8 Vw. beperkt is tot het nagaan of er nieuwe elementen werden aangehaald t.o.v. de vorige asielaanvraag.

In casu hanteert verwerende partij dus een interpretatie van art. 51/8 Vw. die haaks staat op de interpretatie die de wetgever had toen voormeld wetsartikel een laatste keer werd gewijzigd.

Daarnaast maakt verwerende partij gebruik van een definitie van het begrip 'nieuwe gegevens' die evenmin door de wetgever werd bedoeld.

Verwerende partij meent in haar nota met opmerkingen dat wanneer nieuwe gegevens "bewijskracht" missen, zij niet als nieuwe gegevens conform art. 57/8 Vw. kunnen worden beschouwd.

Daarbij vergeet verwerende partij blijkbaar dat de wetgever zelf in art. 51/8 Vw. reeds aangaf wat als 'nieuw gegeven' dient te worden beschouwd, nl. "gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen". Vanzelfsprekend kan verwerende partij aan voormelde definitie zelf geen aanvullingen aanbrengen die de wetgever niet voor ogen had.

Verwerende partij heeft ontegensprekelijk haar bevoegdheid overschreden.

3. De door verwerende partij aangehaalde rechtspraak

In haar nota met opmerkingen haalt verwerende partij tenslotte nog rechtspraak aan op basis waarvan zij meent dat in art. 51/8 Vw. wel degelijk een onderzoeksbevoegdheid naar de bewijskracht van voorgelegde nieuwe gegevens besloten ligt.

Eenzijds dient te worden vastgesteld dat sommige rechtspraak waarnaar verwerende partij verwijst niet-gepubliceerde rechtspraak is, die noch aan verzoeker, noch aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd meegedeeld:

- RvS nrs. 143 020 en 143 021 van 13 april 2005;
- RvS nr. 163 610 van 16 oktober 2006;
- RvS (Cass.) nr. 5053 van 1 december 2009.

Deze rechtspraak werd niet gepubliceerd, en kan evenmin op de website van de Raad van State worden geraadpleegd.

Gelet op de rechten van verdediging van verzoeker kan met voormelde rechtspraak dan ook geen rekening worden gehouden.

Anderzijds verwijst verwerende partij naar rechtspraak die verouderd is, en waaruit zij de verkeerde conclusies afleidt:

- RvS nr. 112.420 van 8 november 2002: hier heeft de Raad van State helemaal niet geoordeeld dat een *prima facie* onderzoek naar de bewijskracht van de voorgelegde nieuwe elementen in de bevoegdheid van art. 51/8 Vw. besloten ligt, zoals verwerende partij ten onrechte beweert.

De Raad van State was in deze zaak enkel van mening dat een telefoongesprek en krantenartikelen aangaande een algemene toestand in het land van herkomst geen 'nieuwe gegevens' waren.

Deze rechtspraak dateert bovendien van voor de laatste wetswijziging in 2006, waarbij de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken in asielzaken werd beperkt.

- Arbitragehof 14 juli 1994: ook deze rechtspraak dateert van voor de laatste wetswijziging.
- RvV nr. 78.931 d.d. 10 april 2012: in deze zaak werd een herhaald asielverzoek in een zeer gemotiveerde beslissing verworpen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde toen dat de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken begrensd is tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn.

In deze zaak was de Dienst Vreemdelingenzaken echter zeer uitvoerig nagegaan of de voorgelegde documenten wel nieuwe elementen in zich bevatten in de zin van art. 51/8 Vw. van de vreemdelingenwet.

In casu heeft verwerende partij geen enkel onderzoek gedaan naar de inhoud van de door verzoeker voorgebrachte nieuwe gegevens, en werden zij louter verworpen op grond van een beoordeling van hun bewijswaarde.

*Verwerende partij kan zich dan ook niet dienstig op voormelde rechtspraak beroepen.
Dat het middel derhalve gegrond is."*

Verzoeker licht zijn tweede middel toe als volgt:

"Art. 51/8 Vw. bepaalt dat de Minister, of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van art. 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4. De nieuwe gegevens moeten bovendien betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding . Een 'correcte feitenvinding' houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht ook bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit hetgeen hierna wordt uiteengezet zal blijken dat verwerende partij voornoemde wetsbepalingen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de bestreden beslissing heeft geschonden door:

- verkeerdelijk voor te houden dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbracht;*
- verkeerdelijk voor te houden dat de nieuwe gegevens niet bewijskrachtig zijn;*
- door de bestreden beslissing niet (afdoende) te motiveren.*

1. Het door verwerende partij beweerde niet-actuele karakter

Verwerende partij beweert ten onrechte dat verzoeker bij zijn asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbracht.

Art. 51/8 Vw. spreekt immers van 'nieuwe gegevens' die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Zo beweerde verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker "zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn en derhalve verzoeker "bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen"

Die bewering is evenwel manifest onjuist.

Verzoeker heeft wel degelijk nieuwe feiten aangebracht.

Zo bracht verzoeker vooreerst een zogeheten First Information Report gedateerd op 5 januari 2012 voor (stuk 4).

Een First Information Report is een document dat in landen als India, Pakistan of Bangladesh door de politie wordt opgesteld n.a.v. de aangifte door een slachtoffer van een misdrijf, vergelijkbaar met een proces-verbaal.

Verzoeker diende zijn eerste asielaanvraag in op 31 augustus 2010, het CGVS besliste op 27 april 2012 om de asielaanvraag van verzoeker af te wijzen. Na een beroep via Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat eveneens resulteerde in een weigering van de status van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming, nam verzoeker contact op met vrienden in Pakistan.

Op die manier hoopte verzoeker alsnog zijn eerste asielaanvraag een gunstige afloop te geven door bewijsmateriaal op te vragen. Zijn vrienden gingen op zoek naar relevant bewijsmateriaal en ontdekten via een advocaat dat tegen verzoeker een nieuwe geveinsde klacht was ingediend.

Op 5 januari 2012 had mijnheer F. R. aangifte gedaan bij de lokale politie van Pasrur van een aanval op de Bilalmoskee, waarbij gewapende mannen in de lucht hadden geschoten. R. verklaarde uitdrukkelijk dat verzoeker betrokken was bij dit incident (zie stuk 4).

Dit document is nieuw sedert de eerste asielaanvraag op 31 augustus 2010. Toen verzoeker door het CGVS werd gehoord op 28 maart 2012 was hij immers nog niet in kennis gesteld van deze nieuwe klacht tegen hem.

Verzoeker legde aan verwerende partij tevens een krantenartikel voor van de krant Daily Dharti Rawalkot gedateerd op 8 november 2012 (stuk 6).

Bij zijn aankomst in België wilde verzoeker een vereniging genaamd "Organisation for Minorities Rights" ("O.M.R.") oprichten, een vereniging die streeft naar betere levensomstandigheden voor de minderheden in Pakistan. Door zijn beperkte verblijfsstatus en zijn precaire financiële situatie sloeg verzoeker er tot op heden evenwel nog niet in rechtspersoonlijkheid aan deze vereniging te verschaffen. De Pakistaanse autoriteiten hebben op hun beurt dan weer de registratie van de oprichting van deze vereniging door de contactpersonen van verzoeker steevast geweigerd.

Het krantenartikel van Daily Dharti Rawalkot dat verzoeker aan verwerende partij meegaf, spreekt desalniettemin over de vereniging en noemt verzoeker als 'Internationaal Voorzitter'.

Voorts geeft het artikel aan dat n.a.v. een aantal gewelddadige incidenten in Pakistan tegen minderheden (o.a. de moordpoging op M. Y. en de valse blasfemieklacht tegen het gehandicapte christelijke meisje R. M.) de O.M.R. in Europese landen t.b.v. de Pakistaanse diaspora seminars en bijeenkomsten wil houden over de toekomst van het politieke systeem in Pakistan, en de rechten van de minderheden in het bijzonder.

Dit artikel werd gepubliceerd op 8 november 2012, en is derhalve een feit dat dateert van na de laatste fase van de eerste asielaanvraag van verzoeker (meer bepaald door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 6 September 2012).

Tenslotte bood verzoeker ook nog een kopie aan van de brief van de heer S. K. U. van de ISO gedateerd op 3 april 2012 en gericht aan de krant Daily News (stuk 5).

In deze brief vraagt de heer U. aan de hoofdredacteur van Daily News om een artikel te wijden aan de intimidaties die verzoeker moest verduren toen hij nog in Sialkot woonde en werkzaam was voor de ISO.

Op deze vraag werd door Daily News nooit ingegaan. De brief dateert echter van na de afwikkeling van de eerste asielaanvraag. De beslissing van het CGVS over die eerste asielaanvraag werd immers genomen op 27 april 2012, dus kon verzoeker onmogelijk nog dit nieuwe feit in zijn eerste asielaanvraag aanhalen.

Een asielaanvrager krijgt immers maar tot acht dagen na het gehoor de tijd om nog nieuwe stukken voor te leggen.

Aan de hand van hoger besproken drie stukken (First Information Report, krantenartikel DailyDharti Rawalkot en de brief van de heer Ul-Hassan) blijkt dus dat verzoeker wel degelijk nieuwe feiten en situaties in de zin van art. 51/8 Vw. had aangereikt bij zijn nieuwe aanvraag op 19 december 2012.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt dat geen nieuwe gegevens of feiten werden aangebracht.

In haar nota met opmerkingen beweert verwerende partij dat voormelde documenten geen 'nieuwe gegevens' zijn doordat hun bewijswaarde in twijfel moet worden getrokken.

Vooreerst heeft verzoeker hierboven (zie Eerste middel) reeds voldoende uiteengezet dat verwerende partij de nieuwe gegevens die in het kader van een herhaalde asielaanvraag worden aangereikt niet op hun bewijswaarde mag beoordelen.

Daarnaast bepaalt art. 51/8 Vw. uitdrukkelijk wat moet worden verstaan onder "nieuwe gegevens nl.: "gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Zoals hoger reeds vermeld kan er geen ernstige twijfel over bestaan dat het krantenartikel van DailyDharti Rawalkot (stuk 6) betrekking had op feiten die verzoeker bij de beëindiging van zijn eerste asielaanvraag niet kon voorleggen.

Verwerende partij had haar beslissing niet zorgvuldig voorbereidt, en verloor daarbij uit het oog dat o.m. het voorgelegde krantenartikel meer dan twee maanden na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gepubliceerd werd.

In haar nota met opmerkingen wordt dit door verwerende partij alvast niet tegengesproken.

Tenslotte kan een 'nieuw element' in de zin van artikel 51/8 Vw. ook bestaan in een nieuw bewijs van een vroegere situatie.

Hoger werd ook uiteengezet waarom verzoeker deze gegevens niet in de eerste asielprocedure kon aanreiken.

- Het krantenartikel in *DailyDhartiRawalkot* dateert van na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 6 september 2012;
- Het First Information Report, en de hele nieuwe geveinsde klacht, werd verzoeker maar ter kennis gebracht nadat hij contact had opgenomen met medestanders in Pakistan die een advocaat hadden ingeschakeld;
- De brief van S. K. U. was aanvankelijk bedoeld om een gepubliceerd artikel uit te lokken, doch door de niet-publicatie wil verzoeker de brief zelf als bewijsstuk voorleggen van zijn eerdere problemen.

Verzoeker kan derhalve voldoende concreet motiveren waarom sommige van deze documenten niet in de laatste fase van zijn eerste asielaanvraag naar voor konden worden gebracht.

Verwerende partij stuurt aan op een onmogelijke bewijslast in hoofde van verzoeker. Volgens verwerende partij zou verzoeker immers moeten aantonen dat hij deze stukken niet eerder kon bemachtigen. Zo een bewijs kan echter op geen enkele manier worden geleverd.

Het bewijs van een 'negatief feit', in casu het niet eerder voorleggen van gegevens, dient niet met dezelfde grondigheid te worden geleverd als dat van een 'bevestigend feit'.

Het First Information Report en de brief van S. K. U. (stukken 4 en 5) dateren van ruim anderhalf jaar na de indiening van de eerste asielaanvraag. Het is kennelijk onredelijk om desondanks van verzoeker een bewijs te vragen waarom deze documenten niet in extremis bij de afwikkeling van de eerste asielaanvraag nog werden voorgelegd.

2. Het door verwerende partij beweerde gebrek aan bewijskracht

Verwerende partij verwijt verzoeker in de bestreden beslissing dat laatstgenoemde enkel kopieën voorlegt van de documenten die in het kader van de nieuwe asielaanvraag worden voorgebracht. Tevens verwijst verwerende partij in de bestreden beslissing naar de bevindingen van het CGVS n.a.v. de eerste asielaanvraag van verzoeker.

Vooreerst schond verwerende partij hierdoor haar beperkte bevoegdheid op grond van art. 51/8 Vw. (zie hierboven Eerste middel).

21. Daarnaast is er een plausibele reden waarom verzoeker bij de indiening van zijn nieuwe asielaanvraag enkel kopieën kon voorleggen, namelijk omdat hij op dat moment niet over een vast adres in België beschikte.

Na het tussengekomen arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 6 september 2012 kon verzoeker immers niet langer legaal in België verblijven. Hij moest en moet tot op heden voortdurend van woonplaats wijzigen, en kon daardoor geen vast Belgisch adres aan zijn vrienden in Pakistan geven waarnaar ze de originele documenten konden opsturen.

Nadat verwerende partij de bestreden beslissing had genomen, en verzoeker bij beslissing van 28 december 2012 de kosteloze bij stand van een raadsman kreeg toegewezen, kon hij de originele documenten laten opsturen naar het adres van zijn raadsman. Op die manier wist hij zeker dat de documenten niet verloren zouden gaan in België.

Op dinsdag 8 januari 2013 ontving de raadsman van verzoeker twee originele documenten op zijn kantoor:

- het First Information Report (stuk 4);
- de brief van 12 juni 2008 van de heer S. K. U. waarin werd verklaard dat verzoeker lokaal voorzitter van de ISO is (stuk 3).

Voor de goede orde werden deze originele documenten met vertaling aan het verzoekschrift van 21 januari 2013 gevoegd (stukken 4 en 5), alsook kopie van de enveloppe waarin deze documenten toekwamen in België (stuk 7).

Verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen op dat verzoeker niet zou bewijzen dat hij niet over een vaste verblijfplaats beschikt.

Dit verwijt is geenszins ernstig te noemen, aangezien verzoeker na de definitieve afwijzing van zijn eerste asielaanvraag niet meer legaal in het land kon verblijven, noch enig beroep kon doen op materiële hulp of opvang.

Vanzelfsprekend kon verzoeker zich dan ook niet laten inschrijven op een vast adres, of het adres van een opvangcentrum gebruiken.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing ook naar de bevindingen van het CGVS n.a.v. de eerste asielaanvraag van verzoeker:

"(-)

Overwegende dat het CGVS verder oordeelde dat Pakistan bekend staat voor de grote beschikbaarheid aan valse of vervalste documenten.

"(-)"

Het is onduidelijk wat verwerende partij hiermee precies bedoelde, en het laat vermoeden dat verwerende partij eigenlijk geen enkel onderzoek zelf verrichte maar zich steunde op de beslissing van het CGVS, die nochtans betrekking had op de eerste asielaanvraag waarin sommige van de nieuwe elementen niet aan bod kwamen.

N.a.v. de eerste asielaanvraag, waarin verzoeker ook krantenartikel voorlegde, oordeelde het CGVS: "in Pakistan is het vervalsen van krantenartikels of het laten opstellen van valse krantenartikels een veelvoorkomend fenomeen" (Beslissing CGVS d.d. 27 april 2012, p. 3).

In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 september 2012 werd dit argument van het CGVS hernomen: "De krantenartikels die verzoeker voorlegt, kunnen luidens de bestreden beslissing niet als bewijs worden aanvaard omdat het laten opstellen van krantenartikels een veelvoorkomend fenomeen is in Pakistan. " (RvVb. nr. 87 045, 6 September 2012, p. 5).

Het krantenartikel van Daily Dharti Rawalkot dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag voorlegde (stuk 6) is echter terug te vinden op de website van deze krant http://www.dailydhartiajk.com/sabaka_newspaper.php. waarop men de krant van de datum van het bewuste artikel, zijnde 8 november 2012, kan terugvinden met behulp van een eenvoudige zoekfunctie (zie onderaan rode pijl)

[Verzoekschrift bevat foto]

En als men dan de datum van het door verzoeker voorgelegde krantenartikel ingeeft (8 november 2012) dan krijgt men de krant die op die dag werd uitgegeven (zie stuk 6 met daarin de artikels die verwijzen naar verzoeker:

[Verzoekschrift bevat foto]

De echtheid van dit krantenartikel kan dan ook op die manier worden bewezen.

Verwerende partij ging er in de bestreden beslissing derhalve ten onrechte vanuit dat dit krantenartikel vervalst zou zijn.

In haar nota met opmerkingen verwijt verwerende partij aan verzoeker dat hij die website niet zou hebben meegedeeld.

Het is frappant dat verwerende partij er (weliswaar ten onrechte) van uit [gaat] dat zij in het kader van een herhaalde asielaanvraag zelf een onderzoek naar de 'bewijskracht' van de voorgelegde gegevens mag doen, maar zich in de werkelijkheid niet als dusdanig naar de kandidaat-vluchteling toe gedraagt.

Verwerende partij heeft immers geen ernstig onderzoek naar de voorgebrachte gegevens verricht, ondanks het beweerdelijk beschikken over dergelijke onderzoeksbevoegdheid. Vanzelfsprekend kan zij dit gebrek aan degelijk onderzoek niet in de schoenen van verzoeker schuiven.

Hierdoor heeft verwerende partij, naast art. 51/8 Vw., ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden omdat het de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en geen behoorlijk onderzoek met kennis van alle relevante gegevens heeft gevoerd.

3. Het gebrek aan motivering

Art. 62 Vw. bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Art. 2 van de formele motiveringswet bepaalt eveneens dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Art. 3 van voornoemde wet gebiedt dat de in art. 2 opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze redenen afdoende moeten zijn.

In haar nota met opmerkingen repliceert verwerende partij dat verzoeker in zijn verzoekschrift van 21 januari 2013 "niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar (...) er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing".

Vervolgens komt verwerende partij tot de conclusie dat er aan de formele motiveringsplicht zou voldaan zijn.

Wanneer een nieuwe asielaanvraag wordt ingediend, moet de motivering echter vooral betrekking hebben op de vraag of er 'nieuwe gegevens' voorhanden zijn sinds de vorige aanvraag. De motivering dat de verzoeker geen nieuwe gegevens aanhaalt, is niet afdoende wanneer deze overweging in strijd is met het dossier, of indien geen rekening werd gehouden met nieuwe stukken voorgelegd door de betrokkene.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij haar besluit enkel door te verwijzen naar de eerdere asielaanvraag, naar de bevindingen van het CGVS in de eerdere asielaanvraag, en door de loutere 'vaststelling' dat de neergelegde documenten kopieën zijn.

Enkel voor wat de voorgelegde lidkaart betreft, slechts een van de vier voorgebrachte documenten, verduidelijkt verwerende partij dat verzoeker dit document reeds in de eerste asielprocedure had kunnen neerleggen.

Voor de overige drie documenten (First Information Report, brief van de heer S. K. U. en artikel DailyDhartiRawalkot) beperkt verwerende partij zich tot de vaststelling dat het louter kopieën zijn en verwijst zij verder naar de bevindingen van het CGVS n.a.v. de eerste asielaanvraag.

Verwerende partij heeft niet uitgelegd waarom zij van mening was dat de door verzoeker voorgebrachte elementen, waarvan sommige ontegensprekelijk dateren van na het einde van de eerste asielprocedure, van die aard zijn dat zij niet kunnen worden beschouwd als 'nieuwe gegevens' in de zin van art. 51/8 Vw.

Vanzelfsprekend kan verwerende partij niet voldoen aan de motiveringsplicht door t.a.v. drie van de vier voorgelegde documenten louter te verwijzen naar de bevindingen van het CGVS in de eerste asielaanvraag, en al zeker niet zonder zich ervan te vergewissen of die documenten in de eerste asielprocedure wel aan bod zijn gekomen.

Hierdoor heeft verwerende partij nagelaten de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Hierdoor heeft verwerende partij de motiveringsplicht geschonden.

Dat dit middel derhalve gegrond is."

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en stelt dat verweerder zijn bevoegdheid heeft overschreden.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn

In zijn eerste onderdeel van het eerste middel wijst verzoeker op het feit dat verweerder 3 van de 4 stukken niet heeft willen in aanmerking nemen omdat het om kopieën gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en omdat in Pakistan gemakkelijk valse of vervalste stukken kunnen worden verkregen. Verzoeker stelt dat door de beoordeling van de geloofwaardigheid of de bewijskracht van de

stukken, verweerder zijn bevoegdheid heeft overschreden zoals neergelegd in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er echter op dat het begrip 'nieuwe gegevens' niet enkel betrekking heeft op het nieuw karakter op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 december 2009, nr. 5053 (c)). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar aan verweerder niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de relevantie van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt en bijgevolg relevant is, hangt evenwel samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Verweerder kan een gegeven dat weliswaar nieuw is (in de zin van nieuwe gebeurtenissen of nieuwe bewijzen van oude gebeurtenissen), maar manifest niet pertinent is voor de verdere behandeling van de erkenningsaanvraag in het licht van eerdere beslissingen, weigeren in aanmerking te nemen. (Zie in die zin RvS 27 november 2002, nr. 113.002, *T. Vreemd.* 2003, 126, noot D. Vanheule “*que la partie adverse ne pourrait rejeter, dès le stade de la prise en considération, que des éléments qui ne sont pas nouveaux au sens de l'article 51/8 précité ou qui seraient manifestement dépourvus de pertinence pour le sort à réserver à la demande de reconnaissance de la qualité de réfugié*”)

De Raad meent dan ook dat het eenvoudig vaststellen of een stuk al dan niet een origineel betreft, geen doorgedreven inhoudelijk onderzoek van het stuk betreft waarmee verweerder zijn bevoegdheid zou overschrijden. Het is vaststaande rechtspraak van de Raad van State dat de authenticiteit van een kopie of fax niet kan worden nagegaan. Faxen en kopieën kunnen immers gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk worden vervalst. (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, zie ook RvS 25 juni 2004, nr. 133.135.) Bijgevolg kon verweerder terecht besluiten dat kopieën geen ernstige aanwijzing inhouden van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Waar verzoeker verwijst naar het miskennen van de beperkte beoordelingsbevoegdheid indien verweerder een aanvraag niet in overweging zou nemen omdat de aangebrachte stukken niet afdoende de nieuw aangehaalde elementen bewijzen, merkt de Raad op dat *in casu* verzoeker zich in hoofdzaak opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven en de stukken bijgevolg in het kader van de oude aanvraag worden bestudeerd. Waar het enige nieuwe feit wordt aangehaald in de first information report waarin verzoeker valselijk beschuldigd zou worden van nieuwe feiten, weze herhaald dat verweerder terecht kon vaststellen dat hiervan geen origineel werd voorgelegd.

In zijn tweede onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker dat verweerder ten onrechte meent dat hij onderzoeksbevoegdheid heeft met betrekking tot de bewijskracht van de voorgelegde gegevens. Hij wijst daarbij enerzijds opnieuw op de bevoegdheidsverdeling en anderzijds op de definitie van nieuwe gegevens.

Aangaande de bevoegdheidsverdeling citeert verzoeker het standpunt van de directeur-generaal van Dienst Vreemdelingenzaken, oud minister van binnenlandse zaken Dewael, de parlementaire voorbereidingen en amendementen nr. 73 en 29. De Raad kan verzoeker bijtreden waar hij stelt dat enkel het CGVS beschikt over een *de iure* en *de facto* onderzoeksbevoegdheid met betrekking tot de noodzaak van bescherming en dat het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te stellen dat een asielaanvraag kennelijk ongegrond is. Echter, de Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verweerder geenszins stelt dat de tweede asielaanvraag kennelijk ongegrond zou zijn, noch is de Raad zoals *supra* gesteld van mening dat een oppervlakkig onderzoek naar de originele aard van een document zou moeten worden beschouwd als een onderzoek naar de gegrondheid van een asielaanvraag. Het onderzoek naar de gegrondheid komt inderdaad enkel toe aan het CGVS. Bijgevolg

volgt de Raad verweerder waar hij stelt dat een oppervlakkig onderzoek naar de relevantie van de voorgelegde stukken wel aan hem toekomt en staat deze interpretatie niet haaks op de interpretatie van de wetgever.

Wat betreft de definitie en het begrip “nieuwe gegevens” meent verzoeker dat verweerder de definitie van “nieuwe gegevens” eigenhandig zou uitgebreid hebben. Echter moet de Raad vaststellen dat het veeleer verzoeker is die de definitie van “nieuw gegeven” lijkt te willen reduceren tot “gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”. Zoals *supra* aangegeven bevat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet een definitie voor nieuwe gegevens bestaande uit verschillende componenten, waarbij het aspect van de relevantie, met name dat ze “ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, of van een reëel risico op ernstige schade” niet over het hoofd mag worden gezien.

Waar verzoeker in zijn derde onderdeel van het eerste middel kritiek geeft op de door de verweerder geciteerde rechtspraak van de Raad van State of van het Arbitragehof omdat deze ofwel niet-gepubliceerde rechtspraak is, ofwel verouderd is daar zij dateert van voor de laatste wetswijziging, merkt de Raad op dat ook een recent arrest van de Raad van State, dat wel gepubliceerd werd op de site (RvS 26 februari 2013, nr. 222.623), het standpunt van de Raad onderschrijft dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet verweerder toelaat de relevantie van de nieuwe stukken te beoordelen. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, weze in eerste instantie opgemerkt dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde aan arresten wordt toegekend. Bijkomend stelt de Raad vast dat in het desbetreffende dossier verweerder evenmin de kopieën als een ernstige aanwijzing voor vervolging of ernstige schade had beschouwd.

Waar verzoeker verwijt aan verweerder dat geen enkel onderzoek werd gedaan naar de inhoud van de nieuwe gegevens en zij louter werden verworpen op hun bewijswaarde, is het pleidooi van verzoeker tegenstrijdig daar zij juist machtsoverschrijding aanvoeren en stellen dat het enkel aan het CGVS toekomt om een inhoudelijke beoordeling van de stukken te maken. De Raad herhaalt dat verweerder geen inhoudelijke beoordeling van de nieuwe gegevens mag maken, maar enkel mag vaststellen of deze nieuw zijn met inbegrip van het feit dat enkel relevante gegevens als nieuw kunnen worden aangenomen.

De Raad komt bijgevolg tot de conclusie dat verweerder terecht kon vaststellen dat de stukken niet voldoen aan de door artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Ook machtsoverschrijding wordt niet aanvaard.

Het eerste middel is ongegrond.

Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals hierboven geciteerd.

Verzoeker gaat in zijn eerste onderdeel van het tweede middel in op het actuele karakter van de voorgelegde gegevens en betwist dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen.

Hij stelt dat het first information report dateert van 5 januari 2012 en nieuw is daar verzoeker op het ogenblik van het gehoor voor het CGVS van 28 maart 2012 nog niet in kennis was gesteld van die nieuwe klacht. Het weze echter herhaald dat verweerder dit stuk niet in overweging heeft genomen omdat het een uitprint van een scan betrof en bijgevolg de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Het feit dat verzoeker niet bij machte zou geweest zijn om dit stuk eerder voor te leggen, doet hieraan geen

afbreuk. Bovendien was de laatste fase van de vorige asielprocedure de zittingsdag van de Raad en niet het gehoor bij het CGVS.

Aangaande het artikel uit de krant Daily Dharti Rawalkot volstaat het te herhalen dat ook dat artikel een uitprint van een scan betrof en om deze reden niet in overweging werd genomen. Het feit dat dit artikel pas gepubliceerd werd na uitspraak van het arrest doet hieraan geen afbreuk. Ook de brief van de heer U.-H. was een kopie en ten overvloede stelt de Raad vast dat het dateert van 3 april 2012, dus van voor de beslissing van het CGVS van 27 april 2012. Zelfs als verzoeker het stuk pas verkreeg meer dan 8 dagen na het gehoor, dan nog had verzoeker het in het kader van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet tijdens de eerste asielprocedure voor de Raad kunnen voorleggen.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, omvat het begrip "nieuw gegeven" niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of waarvan kan aangetoond worden dat het posterieur is aan de laatste fase in de voorgaande asielprocedure, zoals het krantenartikel van Daily Dharti Rawalkot, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Zoals hoger gesteld moet het ook een relevant gegeven zijn dat een ernstige aanwijzing voor de vrees of het reëel risico inhoudt en kan verweerder kopieën of uitprinten van scans terecht als niet ernstige aanwijzingen beschouwen. De argumentatie aangaande de onmogelijke bewijslast voor verzoeker om aan te tonen waarom hij de stukken niet eerder kon voorleggen is dan ook niet dienstig, daar de stukken omwille van hun gebrek aan authenticiteit niet in overweging werden genomen.

In het tweede onderdeel van het tweede middel beargumenteert verzoeker dat hij in de onmogelijkheid was authentieke stukken voor te leggen, daar hij niet over een vast adres in België beschikte. Dit argument is niet ernstig daar hij zelf stelt nog steeds voortdurend van verblijfplaats te moeten wijzigen en recent pas eraan gedacht heeft de originele stukken op het adres van zijn raadsman te laten geworden. Verzoeker werd in het kader van diens eerste asielprocedure ook door een advocaat bijgestaan zodat hij ook dat adres als bestemming voor de originele stukken had kunnen opgeven. Waar verzoeker stelt dat nu voor de goede orde wel de originele versie van het FIR en van de brief van de heer K. U. worden gevoegd bij het verzoekschrift, merkt de Raad op dat hij in het kader van zijn wettigheidscontrole *ex tunc* enkel kan rekening houden met de stukken die voorlagen vóór het nemen van de bestreden beslissing van 27 december 2012.

Verzoeker haalt verder aan dat verweerder ten onrechte het krantenartikel van de Daily Dharti Rawalkot als niet authentiek beschouwt wegens het feit dat volgens het CGVS Pakistan bekend staat voor de grote beschikbaarheid aan valse of vervalste stukken. Hij toont immers aan dat dit artikel terug te vinden is op de website van de krant. De Raad wijst er echter op dat hij reeds in het arrest nr. 87 045 van 6 september 2012 stelde dat niet alleen valse krantenartikels een veelvoorkomend fenomeen is, maar ook het laten opstellen van krantenartikels. Hiermee wordt bedoeld dat ook een artikel dat op de officiële website van een krant voorkomt, tegen betaling en op vraag kan opgesteld zijn, zodat dit geen garantie voor authenticiteit uitmaakt.

Bijgevolg heeft verweerder, door zijn verwijzing naar het standpunt van het CGVS aangaande de beschikbaarheid van valse stukken in Pakistan wel degelijk de relevantie van het stuk onderzocht, zodat een gebrek aan zorgvuldig onderzoek niet dienstig kan worden aangevoerd. Immers aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blijken kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS 3 november 2009, nr. 4987 (c)).

Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.

In het derde onderdeel van het tweede middel werkt verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht uit.

De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, evenals artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Tevens worden ook de feitelijke overwegingen vermeld en wordt voor elk gegeven dat werd aangebracht wel degelijk uiteengezet waarom het geen nieuwe gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Het feit dat een stuk dateerde van na het einde van de eerste asielpcedure en nog niet aan bod is gekomen in de eerste asielpcedure volstaat, zoals hoger aangegeven, niet om van een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet te spreken.

De Raad kan om de bovenvermelde redenen niet aannemen dat de opgelegde motivering in rechte en in feite niet evenredig zou zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motivering is afdoende en een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

Daar verzoeker zijn verweer ten aanzien van de tweede bestreden beslissing baseert op dezelfde motieven als ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, kan met verwijzing naar het bovenstaande worden volstaan om deze middelen ook ongegrond te achten ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

J. CAMU